

Slaveriet: Nja, Charles Härfager är inget band som någon av oss lyssnar på. Men visst finns det 90-talsband som vi uppskattar mycket. Den gemensamma nämnaren i bandet är dock amerikansk punk. För övrigt är det väldigt individuellt vad vi lyssnar på. Vi har inga ambitioner av att låta som några andra band, men får säkert inspiration från många håll.

Vi måste ju snacka lite om Norra Västergötland, det går ju att namndroppa band därifrån i timmar. Tror du att det finns någon särskild anledning till det, eller är det bara slumpen?

Jenz: Det finns väl inte så mycket annat att göra här än att spela punk. Nej men skämt och sido, jag vet faktiskt inte vad det beror på. Själv är jag ju smålänning och inflyttad hit, så jag kanske inte är rätt person att svara på det. Sen var det var ju musiken som fick mig att flytta hit, så det ligger kanske något i det ändå.

Istället för att be dig skriva en topplista över dina Skaraborgsfavoriter tänkte jag försöka att, förhoppningsvis skapa en uns osämja. Du får välja mellan två band och berätta varför du väljer det ena:

Asta Kask eller Cosa Nostra?

Jenz: Cosa Nostra... det är mitt absoluta svenska favoritpunkband. Det är det bandet som berört mig absolut mest på alla plan. Jag känner mig otroligt privilegierad av att jag fick vara medlem där, även om det bara var en kort period.

Pastoratet eller Kardborrebandet?

Jenz: Pastoratet. Slaveriet har spelat med bägge banden. Det är fantastiska band och ännu mer fantastiska personer som spelar i dessa band. Rent musikaliskt ligger Pastoratet närmare mig än vad Kardborrebandet gör.

Deny eller Wolfpack?

Jenz: Wolfpack... med risk för interna stridigheter i bandet nu eftersom Jonsson även spelar i Deny, vilket även Frosts första sångare Johan gör. Men det är likadant denna gång, det bränner till lite mer i

mig när jag hör Wolfpack än vad det gör med Deny.

Snutjäväl eller The Liptones?

Jenz: The Liptones är ett band som på något sätt bara får en att bli glad. Snutjäväl är dock det band av dessa som jag har haft mest kontakt med genom åren. Vi var ute och spelade tillsammans mycket under tiden med Frost. De är underbara människor som gör grym musik, men i denna fråga får de, i min värld, ta ett steg tillbaka för The Liptones.

Om vi går igenom det ni har släppt och börjar med debut-EPn "När röken lagt sig" (2018), hur ser ni på den så här fyra år senare? Själv tycker jag verkligen att den har växt, det är inte alltid en debut är så komplett som den här.

Slaveriet: Vi gillade den då och gillar den nu. Vissa låtar från den skivan spelar vi ju fortfarande live och kommer nog hänga med oss länge.

Två år senare kom "Skuldfri?" som jag tycker är en bra uppföljare till EPn. Hur växer låtarna fram? Det känns som att ni jobbar en del med era arrangemang? Vad tycker ni skiljer "Skuldfri?" från "När röken lagt sig"?

Slaveriet: Rent inspelningsmässigt så skiljer dom sig åt. Första EPn spelades in mer traditionellt i studion. "Skuldfri?" spelades musikaliskt in helt live utan pålägg. Det gjorde vi för att komma närmare verkligheten. Vi ville få det så naket och ärligt som möjligt. Låtarna växer fram gemensamt i lokalen efter att någon kommit med en idé. Då kan alla få sätta sin prägel på låten. Det slaktas en hel del material redan i tidigt stadie. Något som möjligtvis kan påverka vårt utgivningstempo.

Ni är ett av nio band som kommer att medverka på den antirasistiska samlingen "Sveriges Jävla Hjärta". Era två bidrag är enligt mig det bästa ni har gjort. Jag gillade Loppans sång innan med det där melankoliska, men här låter hon bara så totalt förbannad. Vilket jobb hon gör alltså. Kan det vara skivans tema

